

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Szamosi Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2009. október 12. napján kelt, 3.Pk.21.607/2009/3. számú végzése ellen a kérelmező 4. szám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést elutasító számú határozatának a megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmét.

A tényállásban megállapította, hogy a kérelmező napján a „MONTE CARLO ELEKTRONIKUS CASINO” szóösszetétel védjegyként történő lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás 35., 41., 42. és 43. osztályaiba tartozó szolgáltatások körében. A lajstromozással szemben észrevételt tett a ..., és a védjegybejelentés elutasítását kérte a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 3. § (1) bekezdésének b), illetve c) pontjaira alapítva, arra hivatkozva, hogy a megjelölés megtéveszti a fogyasztókat a szolgáltatás földrajzi származása, illetve minősége tekintetében, továbbá a védjegybejelentő rosszhiszeműségével is érvelt. A Hivatal a rosszhiszeműséget nem látta megállapíthatónak, azonban a fogyasztók megtévesztésének veszélyét a szolgáltatások származása tekintetében fennállónak találta, ezért a védjegybejelentést elutasította.

Az elsőfokú bíróság a hivatali határozattal szemben előterjesztett megváltoztatási kérelmet a Vt. 3. § (1) bekezdésének b) pontja alapján nem találta alaposnak, mert osztotta a Hivatal álláspontját, miszerint a „MONTE CARLO” városnevet is magában foglaló megjelölés a szerencsejátékok, illetve a hozzájuk kapcsolódó kiegészítő szolgáltatások körében védjegyként a megtévesztésre alkalmas lehet.

Rámutatott, hogy a felhívott jogszabályhelynek az a célja, hogy megakadályozza az olyan megjelölések, különösen földrajzi nevek jogosulatlan védjegyoltalmát, melyekhez az átlagos fogyasztó egy bizonyos áru vagy szolgáltatás körében kiemelkedő minőséget rendel. Köztudomású tényként hivatkozott arra, hogy Monte

Carlo a világ egyik szerencsejáték központja és e körben kiemelkedő minőséget is nyújt, ezért a várossal összefüggő szerencsejáték szolgáltatásokhoz az átlagos fogyasztó pozitív előítélettel viszonyul. Ugyanakkor nem merült fel adat arra nézve, hogy a kérelmező e fogyasztói várakozásoknak bármilyen szinten is eleget tudna tenni, miután sem Monte Carlo-val, sem az ott nyújtott szolgáltatásokkal való kapcsolata nem ismert. Így a „MONTE CARLO ELEKTRONIKUS CASINO” megjelölés alkalmas arra, hogy a fogyasztóban azt a téves benyomást alakítsa ki, mintha a közismert minőségű vagy azzal összefüggő szolgáltatást vehetné igénybe.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, miszerint nem arról van szó, hogy a fogyasztó abba a tévedésbe eshet, hogy a budapesti székhelyű vállalkozás szolgáltatását igénybe véve Monte Carlo-i szolgáltatáshoz jutott, sokkal inkább az abban való tévedésnek reális az esélye, hogy olyan szolgáltatást vehet igénybe, ami mögött ott vannak azok a szervezési és üzleti ismeretek, melyek a Monte Carlo-i szerencsejáték szolgáltatás közismert minőségét biztosítják. Tévesnek ítélte a kérelmező azon érvelését, miszerint a földrajzi származás tekintetében csak áruk körében értelmezhető a megtévesztésre alkalmasság, mert a szolgáltatások tekintetében sem kizárt olyan fogyasztói tévképzet kialakulása, mely azok eredetét és az abból következő minőségét illetően tévedéshez vezethet.

Egyetértett a Hivatallal abban, hogy nem tekinthető az ügyben irányadónak a Legfelsőbb Bíróság felhívott „LAS VEGAS CASINO” védjeggyel kapcsolatos döntése. Lényeges tényállásbeli eltérésnek értékelte, hogy Las Vegas csupán egy város és nem egy közismert kaszinó neve, így a város neve inkább csak általában a szerencsejátékot, semmint egy meghatározott eredetű és színvonalú szolgáltatást fejez ki. Az adott esetben azonban Monte Carlo nem pusztán egy város neve, de a világ egyik legismertebb, emblematisztikus kaszinójának is a névadója, az itt nyújtott szolgáltatások minőségét az észrevételt tevő által igazoltan monopólium óvja, aminek a kérelmező nyilvánvalóan nem részese, ezért is tekinthető megtévesztésre alkalmasnak a lajstromozni kért megjelölés.

A kérelmező fellebbezésében az elsőfokú végzés megváltoztatásával a megjelölés védjegyként történő lajstromozását kérte.

Érvelése szerint az a körülmény, hogy a lajstromozni kért megjelölésben szerepel az „elektronikus kaszinó” kifejezés már önmagában kizárja a fogyasztói megtévesztés lehetőségét, mivel megfelelően kifejezésre juttatja a tevékenység természetét, tehát hogy nem hagyományos játékkaszinó szolgáltatás nyújtása történik. Hivatkozott rá, hogy a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXIV. törvény (a továbbiakban: Szjtv.) különbséget tesz a játékkaszinói tevékenység és a játékterem üzemeltetés között és kifejezetten megengedi, hogy az állami adóhatóság által elektronikus kaszinóként engedélyezett játéktermet üzemeltető szervező a kereskedelmi kommunikációjában használja az „elektronikus kaszinó” elnevezést. Rámutatott, hogy az a fogyasztói kör, amely a kaszinókat látogatja e téren igen magas fokú ismeretekkel rendelkezik és jól tájékozott, így a megjelölés

„ELEKTRONIKUS CASINO” eleme láttán első pillantásra rájön, hogy az adott helyen elektronikus és nem hagyományos kaszinójáték folyik.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság anélkül találta helyesnek a Legfelsőbb Bíróság hivatkozott „LAS VEGAS CASINO” védjegy ügybeli döntésének Hivatal általi figyelmen kívül hagyását, hogy azt a hatóság megindokolta volna. Megítélése szerint tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a földrajzi származásban való tévedés veszélye a szolgáltatások tekintetében is lehetséges, mert a hivatkozott döntésében a Legfelsőbb Bíróság azt is kimondta, hogy a szerencsejáték szolgáltatást illetően az ilyen megtévesztés lehetősége fel sem merül. Előadta, hogy a szolgáltatások kimutatott eltérése kizárja a téves fogyasztói tényképzet kialakulását. Kifejtette, hogy nincs tényállásbeli különbség a szerencsejátékról ismert Las Vegas város, valamint a szerencsejátékról és sok minden egyéb nevezetességéről ismert Monte Carlo városnak a szerencsejátékkal összefüggésben történő védjegykénti lajstromozásának a lehetőségei között.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és abból helyes döntésre jutott, azzal indokaira is kiterjedően a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki.

Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az adott esetben lényeges tényállásbeli eltérésnek a „LAS VEGAS CASINO” védjegyhez képest azt a körülményt, hogy Monte Carlo nem egyszerűen a luxus egyik európai fellegváraként, üdülő és szórakozóhelyként ismert, hanem kifejezetten híres a kiemelkedően magas színvonalon működő, tradicionális kaszinójáról, a „Casino de Monte-Carlo”-ról. Itt jegyzi meg a fellebbviteli bíróság, hogy eredménytelenül kifogásolta a kérelmező, miszerint a Hivatal noha irrelevánsnak ítélte a hivatkozott legfelsőbb bírósági döntést, de annak nem adta indokát, mert a határozat e hiányosságát az eljáró bíróság kimerítően pótolta. Így helyesen mutatott rá, hogy a BH1997. 388. számú eseti döntésben vizsgált, Las Vegas földrajzi nevet is tartalmazó védjegytől eltérően a Monte Carlo városnév szerepeltetése a megjelölésben nem csak a földrajzi helyre ad információt a fogyasztónak, hanem ennek folytán előhívja a városhoz kötődő emblemikus intézmény, a „Casino de Monte-Carlo” képét is, hiszen azzal szorosan összefonódik maga a szolgáltatás, a szerencsejáték. Ezért a „MONTE CARLO ELEKTRONIKUS CASINO” megjelöléssel találkozva még a figyelmes, jól tájékozott fogyasztó tekintetében is fennáll annak a reális lehetősége, hogy asszociációs kapcsolatot létesítsen a világszínvonalú monacói és a kérelmezői szolgáltatások, illetve annak nyújtói között különös tekintettel arra, hogy magában a megjelölésben is feltüntetésre kerül a szolgáltatások tekintetében leírónak minősülő, a magyar helyesírás szabályaitól eltérő, idegen írásmóddal megjelenített „CASINO” szó.

A másodfokú bíróság nem találta alaposnak a kérelmezőnek az Szjtv-re történt hivatkozását. Az a körülmény, hogy a Szjtv. különbséget tesz a játékkaszinói tevékenység és a játékterem üzemeltetés között, továbbá az, hogy a kérelmező nem hagyományos, hanem elektronikus kaszinói szolgáltatásokat nyújt, nem teszi kizárttá, hogy a lajstromozni kért szóösszetétel a szolgáltatás földrajzi származása tekintetében alkalmas lehet a fogyasztók megtévesztésére. Éppen ellenkezőleg, az internet általános használatának korában az „elektronikus casino” kifejezésnek a Monte Carlo városnévvel együttes megjelenése esetén a fogyasztó alappal következtethet arra, hogy az adott helyen olyan játéklehetőség várja, amely közvetlen kapcsolatban áll a híres Monte Carlo-i intézménnyel, annak szolgáltatásait ezentúl Magyarországon is elérheti, igénybe veheti.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság érvelését abban a kérdésben is, hogy fennállhat a szolgáltatások tekintetében a földrajzi származásban való fogyasztói megtévesztés lehetősége.

A Vt. 3. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

A védjegy törvény nem korlátozza a bejelentésnek a megtévesztő származás okán történő kizárását az árukra, hanem valamennyi, árujelzővel ellátható árura és szolgáltatásra nézve egyformán irányadónak tekinti az oltalom képesség szempontjából ezt a kritériumot is. A kérelmező a „MONTE CARLO ELEKTRONIKUS CASINO” megjelölés alatt különféle szerencsejáték és hozzá kapcsolódó egyéb kiegészítő szolgáltatásokat kíván nyújtani, a „Casino de Monte-Carlo” pedig jól ismert az azonos, illetve hasonló, igen magas minőségben nyújtott szolgáltatásairól. Ekként a megjelölés láttán kézenfekvő, hogy akár az átlagos, akár a szerencsejátékok iránt fokozott érdeklődést mutató magyar fogyasztó a földrajzi származás tekintetében tévesen összefüggést találjon a kérelmező és az ellenérdekű fél tevékenysége, illetve a szolgáltatása között, függetlenül attól hogy az hagyományos vagy elektronikus játéklehetőséget jelent.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen minősítette megtévesztőnek és az oltalomból kizártnak a megjelölést, ezért a végzését a Fővárosi ítéltábla a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Budapest, 2010. április 8.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági ügyintéző